

STOA – CENTRU DE CULTURĂ URBANĂ / CENTRE OF URBAN CULTURE

Vlăduț Cătălin NICOLAE

Stud. arh / Stud. Arch (UAUIM)

vladutnicolae9@gmail.com

Rezumat

Cultivarea personală este un proces complex, continuu, care vine sub forme unice, personalizate prin căutările și interesele fiecărui om. Pentru a se dezvolta și pentru a relaționa pe fondul intim al aspirațiilor sale, omul va face uz de diferitele metode aflate la dispoziție, metode informale, de cele mai multe ori.

Arhitectura ar trebui să sprijine acest proces de cultivare, atât pentru individ cât și pentru societate, deoarece imaginea mult mai largă poate sugera faptul că unul din răspunsurile la problematica spațiilor publice în vremurile noastre rezidă în cultivarea esenței personale și în felul în care aceasta poate interacționa și genera reacții în altele.

Poate că ceea ce leagă oamenii, la nivel de comunitate, nu depinde strict de interesele lor comune, ci de susținerea și acceptarea tuturor intereselor, comune sau nu. Poate că spațiul public nu trebuie să cultive numai funcțiuni, ci și situații, să nu dicteze clar destinațiile, ci să favorizeze diversele scenarii care vin cu fiecare utilizator, lăsând o parte din răspunsuri pe mâna oamenilor.

Întreținerea posibilității, a nedeterminării arhitecturii reprezintă un pas necesar și important în a angaja cu adevărat oamenii unul față de celălalt, cât și față de spațiul în care se află. Cu educația informală ca instrument și cu un cadru potrivit, se pot genera spații publice relevante pentru comunitate.

Cuvinte cheie: educație informală, nedeterminare arhitecturală, sustenabilitate culturală.

Abstract

Personal development is a complex, continuous process that comes in unique forms, personalized by the personal searches and interests of every human being. In order to further his own development and to tap into the intimate background of his aspirations, man will make use of the various methods at his disposal, informal methods, most of the time.

Architecture should support this development process for the individual as well as for society, because the wider picture may suggest that one of the answers to the problems of public spaces in our time resides in the cultivation of the personal essence and in the way it can interact and generate reactions in others.

Maybe a strong community does not depend on just the common interests of certain people, but on supporting and accepting all interests, even if different. Perhaps public space should not only create functions but also situations, not dictate clearly the destinations, but favour the various scenarios that come with each user, leaving some of the answers to the people.

Maintaining the possibility of architectural indeterminacy is a necessary and important step in truly engaging people with each other and with the space they are in. With informal education as instrument and with a suitable framework, public spaces relevant to the community can be created.

Keywords: informal education, architectural indeterminacy, cultural sustainability

Lecția citadelei

„Căci am aflat că omul este asemenea unei citadele. Răstoarnă zidurile pentru a-și găsi libertatea, dar nu mai e decât fortăreață nimicită, deschisă înspre stele. Atunci începe spaima de a nu mai fi.”¹

Anumite limite trebuiesc depășite, anumite bariere, destrămate, pentru a ne da seama că libertatea plasată în afara lor ființează, de fapt, chiar prin gestul dinaintea eliberării. Nimiciți, dezbrăcați de propriile piedici, nu vom mai privi zidurile, ca de obicei, ci vom ridica ochii către cer, în fața căruia putem, pur și simplu, să fim. Dăm la schimb spaima cunoscutului, a palpabilului, pe spaima de a fi în sfârșit expresie personală pură, sinceră, clară.

Există o dualitate în toate, iar ieșirea în afară a sinelui nu constituie o excepție. Citadela își poate sabota apărările, își poate nega zidurile clădite chiar de ea, dar aceasta nu înseamnă o simplă cedare înspre cucerire. Este abandon dublat de acceptare dublat de o adevărată exersare a libertății. Numai ieșind din sine putem să vedem stelele, iar cu cerul să ne schimbăm și noi. Atunci începe bucuria de a fi și continua noastră redefinire.

În afara cetății

Dincolo de ziduri, pe malurile Ilissos-ului. Dincolo de Poarta Dipylon, pe malurile Eridanos-ului. În afara Cetății, a Agorei grecești, multe căutări și-au găsit expresia. Nici Agora n-a fost, bineînțeles, “scutită” de ieșirea din sine, doar din ea s-au născut democrația, exprimarea personală și dorința de contact cu alte esențe personale înspre o sculpta pe cea personală încă și mai mult.

¹ Antoine de Saint-Exupery, Citadela, (Ș. Florea, Trans.), București: RAO, 2013

The Lesson of the Citadel

„For I have learned that man is like a citadel. They are tearing down the walls to find their freedom, but all that is left is a destroyed fortress, open to the stars. So begins the fear of not being.”¹

Some boundaries must be overcome, some barriers, broken down, to realize that the freedom thought to be outside was always within. Stripped of our self-imposed obstacles, we will no longer look at the walls, as usual, but we'll raise our eyes to the skies, underneath of which we can simply be. We trade the fear of the known, palpable, with the fear to be finally a pure, sincere and clear personal expression.

There is a duality in everything, and the exiting of the self is not an exception. The citadel can sabotage its defenses, deny its walls, but it is not a mere concession to conquest. There is another face of the abandonment; that of acceptance, dedicated to a true exercise of freedom. It is only by itself that we can see the stars, and with heaven we can change ourselves. Then the joy of being begins and our redefinition continues.

Outside the City

Beyond the walls, on the banks of Ilissos; beyond the Dipylon Gate, on the banks of the Eridanos; outside the Citadel, of the Greek Agora, many searches have found an expression. Agora was, of course, not “exempt” by the way out of it, only from it was born democracy, personal expression and the desire to contact other personal beings to carve the personal one more and more.

¹ Antoine de Saint-Exupery, Citadela, (Ș. Florea, Trans.), București: RAO, 2013

Căutările personale, dincolo de latura utilitară a vieții, au răzbătut încă din Antichitate și și-au găsit locul propice în spațiile publice, în comunități, în sferele de oameni dispuși a se dezgoli de norme sau de comoditatea stării actuale pentru a atinge acele subiecte care le-ar apropia mai mult de o desăvârșire personală, de o versiune ideală. Ieșirea din sine, pentru sine, a reușit să se concretizeze într-o ieșire către ceilalți, într-o interacțiune și nevoie de contact cu alte ieșiri din sine.

Astfel, s-au născut Academia lui Platon, Lyceum-ul lui Aristotel, Grădina lui Epicur, Stoa lui Zenon, Școala lui Sappho. Acești primi pași ai fundamentării filosofiei au reprezentat momente importante în istoria umană. Nu doar pentru că tratau subiecte înălțătoare, ci pentru că erau locuri accesibile oricui, ale căutărilor personale, care nu puteau avea loc izolat, fără a trimite un semnal altor oameni, fără a coagula o comunitate. Distrugând ziduri, ieșind în afară, iată, stelele s-au dovedit a fi nu doar idei, nu doar concepte îndepărtate, accesibile doar vizual sau doar prin reflexie. Ele pot fi oamenii, pot fi nevăzutele conexiuni dintre noi și ceilalți, pot fi inspirația generată accidental, sau nu, prin expunerea și confruntarea propriilor credințe și căutări cu ale altora.

Exersarea informalului

Toate aceste "momente" ale dezvoltării umane au reprezentat ipostaze ale educației informale, care se poate imagina ca acel "cumulus" de activități și căutări dirijate de punctele de interes ale unei persoane. Aceasta reprezintă pasul în plus făcut dincolo de fondul de informații, idei sau principii furnizate prin educația formală, reprezintă preocupările în care omul se angajează pentru propria dezvoltare – "căutările dincolo de sala de curs".

Personal searches, beyond the utilitarian side of life, have resurfaced since Antiquity and have found their place in public spaces, in communities, in spheres of people willing to break the rules, or in the convenience of the current state, to achieve those subjects it would bring them closer to personal perfection, an ideal version. Exiting itself has succeeded in materializing in an exodus towards others, in an interaction and in need of contact with other outgoing ones.

Thus, Plato's Academy, Aristotle's Lyceum, Epicurus Garden, Zenon's Stoa, Sappho School were born. These first steps of philosophy's foundation were important moments in human history. Not just because they were dealing with uplifting subjects, but because they were accessible to everyone, personal searches that could not be isolated, without sending a signal to other people without clutching a community. By destroying walls, coming out, behold, the stars have proved to be not only ideas, not only remote concepts, accessible only visually or only by reflection. They can be people, they can be the unseen connections between us and others can be the inspiration generated accidentally or not, by exposing and confronting their own beliefs and searches with others.

Practicing the Informal

All these "moments" of human development have been the hypotheses of informal education, which can be imagined as the "cumulus" of activities and searches guided by the points of interest of a person. This is the extra step beyond the background of information, ideas or principles provided through formal education, is the preoccupation with which man embarks on his own development - "searches beyond the classroom."

Aspectul important al acestui tip de educație, de existență, până la urmă, este faptul că dincolo de a viza individul și propria sa conturare și adâncire, implică și alți oameni, invită la contact, la socializare și la șlefuirea reciprocă.

Un pronunțat caracter public vine odată cu "ieșirea din sine", informalul întreținând tipul de dinamică socială care ar putea coagula puternic, real și la un nivel sensibil adânc oamenii.

„În orice relație interumană nu numai se manifestă, dar se și elaborează conținuturi psihice (cognitive, afective, motivaționale) și patternuri comportamentale, astfel încât se poate afirma, fără teama de a săvârși o eroare metodologică gravă, că personalitatea există, se formează și se manifestă în și prin relaționare.”²

Așadar, există acest spațiu relațional posibil, care depinde puternic de contactul oamenilor și de complexitatea acestuia.

Dacă am privi omul ca palimpsest, ca o eternă rescriere, modificare și nuanțare a sa, atunci publicul, comunitatea are loc când aceste fragmente se lasă citite și generează rescrieri parțiale unele în celelalte. O dezvoltare personală de acest fel, în contextul relaționării cu alții, este un proces intim, care ajunge până în straturile cele mai adânci ale unui om și chiar dacă acest fapt sugerează și o vulnerabilitate, nu trebuie considerată decât firească. Pentru că adevăratele conexiuni au loc în acest context, pentru că o comunitate strânsă se leagă prin sentiment, simțind că aparținem acolo unde tot ceea ce constituie esență personală este acceptat, exersat și împărțit.

O (re)examinare

Cu siguranță că arhitecturii îi revine responsabilitatea de a crea spațiul necesar, de a răspunde acestei nevoi de exteriorizare și fundamentare a unor relații

2 Golu, M. (2005). Dinamica personalității. București: Paideia.

The important aspect of this type of education, of being, in the end, is the fact that besides targeting the individual and his own contouring and deepening, it involves other people, invites to contact, socialization and mutual grinding.

A pronounced public character comes with "self-out", the informal sustaining the type of social dynamics that could clutter the strong, real and deeply sensitive people.

„In any inter-human relationship, not only is it manifested, but also psychological contents (cognitive, affective, motivational) and behavioural patterns are elaborated, so that, without fear of making a serious methodological error, personality exists, manifest in and through relationships.”²

So there is this possible relational space that depends strongly on people's contact and complexity.

If we look at man as palimpsest, as an eternal rewrite, change, and nuance, then the audience, the community takes place when these fragments are read and generate partial rewritings in each other. A personal development of this kind, in the context of relationship with others, is an intimate process that reaches the deepest levels of a human being, and even if this also suggests vulnerability, it should only be considered natural. Because true connections are taking place in this context, because a close community is connected by feeling, feeling that we belong where everything that constitutes personal essence is accepted, practiced and divided.

A (Re)Examination

Architecture certainly has the responsibility to create the necessary space to respond to this need for exteriorization and the foundation of strong

2 Golu, M. (2005). Dinamica personalității. București: Paideia.

puternice. Dar ce va ghida arhitectura? Putem spune doar că există lecții ale trecutului, dar și ale prezentului, care pot direcționa arhitectura către un nou răspuns, concluzii care pot da curs unui capitol în plus pe complexa temă a spațiului public.

O primă "lecție" se regăsește chiar în Antichitate, în Atena. Locul în care democrația a luat ființă și care a reprezentat cel mai important pol cultural al trecutului, Agora grecească era intens înnobilită de frumoasele stoa (gr. stoa – portic): Stoa Basileios, Stoa lui Zeus, Stoa lui Attalos și, cu o interesantă istorie în spate, Stoa Poikile. În această ultimă stoa și-au găsit stoicii cadrul perfect pentru dezbaterile lor filozofice, sub îndrumarea filozofului Zenon din Citium, care le vorbea din frumosul portic pictat, ritmat de două rânduri de coloane și împodobit cu picturi și sculpturi impresionante.

Dar porticul nu s-a limitat la Agora. Dincolo de zidurile orașului, în oaza de verdeață și de liniște a eroului grec Akademos, filozoful Platon a fondat faimoasa Academia, loc al dezbaterilor filozofice libere și al dezvoltării personale într-o manieră puternic informală. Membrii Academiei își purtau conversațiile în Clădirea cu Peristil, filozofând în porticul interior al Clădirii și în grădina sa.

În jos, pe malurile Ilissos-ului, dincolo de porțile Atenei, Aristotel a fondat Lykeum-ul, cadrul fizic pentru faimoasa lui Școală Peripatetică (gr. peripatetikos – datorat mersului). După lecțiile ținute de acesta în adăpostul Lykeum-ului, membrii tratau diverse teme și filozofau în timpul mersului, fie pe drumul către oraș, fie în porticele care încadrau marea grădină a clădirii. Porticul a fost acela care, la fel ca în cazul stoicilor, a dat numele Școlii de gândire, deoarece "aleile acoperite" și "colonadele" în care aceștia își desfășurau activitățile se numeau *peripatoi*. (Fig. 1)

relationships. But what will guide the architecture? We can only say that there are lessons of the past, but also of the present, which can direct the architecture to a new answer, conclusions that can be followed by an extra chapter on the complex theme of the public space. A first "lesson" is found even in Antiquity in Athens. The place where democracy arose and which represented the most important cultural field of the past, the Greek Agora was heavily ennobled by the beautiful stoa (Stoa Basileios), Zeus 'Stoa, Attalos' Stoa, and an interesting history behind, Stoa Poikile. In this last stoa, the Stoics found the perfect framework for their philosophical debates, under the guidance of the Zenon philosopher in Citium, who spoke them from the beautiful portico, painted, rhythmicised by two rows of columns and adorned with impressive paintings and sculptures.

But the portico was not limited to Agora. Beyond the city walls, in the greenery and tranquillity of the Akademos Greek hero, Plato's philosopher founded the famous Academy, a place of free philosophical debates and personal development in a highly informal manner. The members of the Academy wore their conversations in the Peristyle Building, philosophizing in the inner portico of the building and its garden.

Down on the banks of Ilissos, beyond the gates of Athens, Aristotle founded the Lykeum, the physical framework for his famous Peripatetic School (gr. peripatetikos - due to walking). After the lessons he held in the Lykeum shelter, members were dealing with various themes and philosophies while walking, either on the way to the city or in the porticos that framed the large garden of the building. The portico was the one that, like the Stoics, gave the name of the School of Thought, because the "covered alleys" and "colonades" in which they were carrying out their activities were called peripatoi. (Fig. 1)

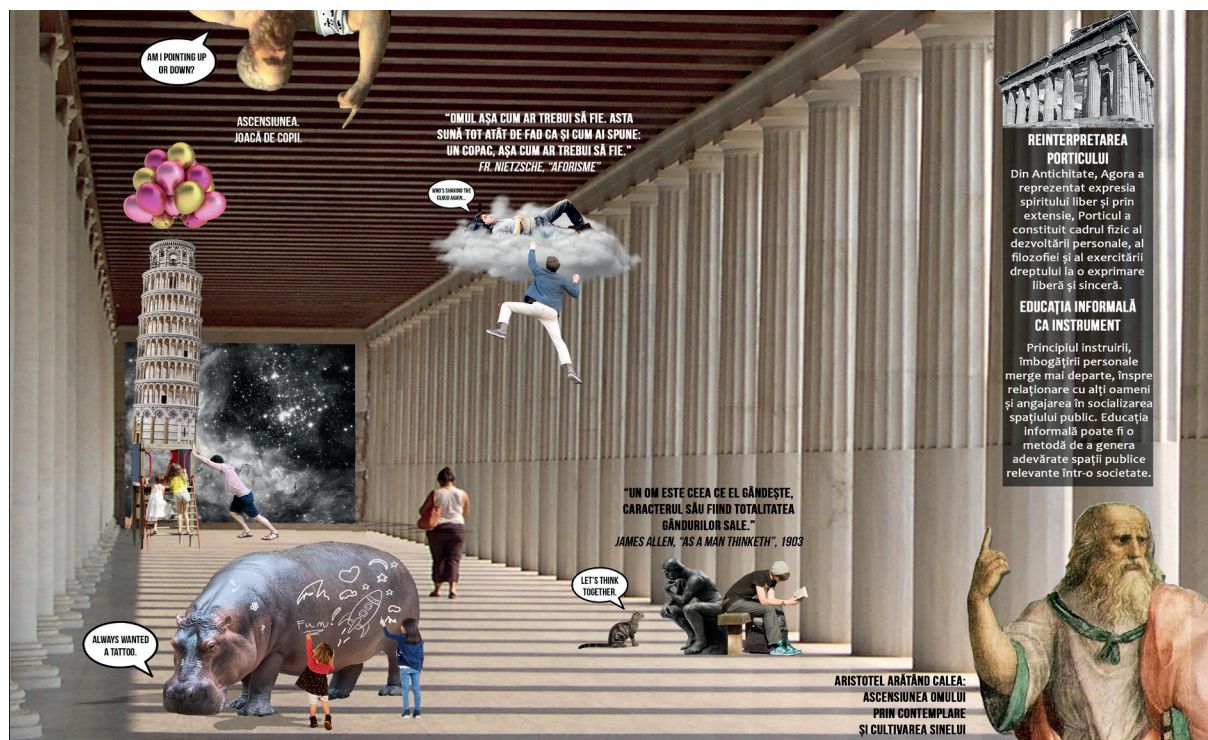

Fig. 1. Planșă conceptuală – Reinterpretarea Porticului / Educația informală ca instrument /
Concept plan – Reinterpretation of the Portico / Informal education as tool

Porticul a fost elementul care a apărut drept cadru de socializare și suport al expresiei culturale. Iar el face trimitere către niște principii arhitecturale care caracterizează multe din spațiile publice recente, care și-au pus problema angajării reale a omului în cadrul proiectat.

The portico was the element that emerged as a framework for socialization and support of cultural expression. And he refers to some architectural principles that characterize many of the recent public spaces that have raised the issue of real human engagement within the projected framework.

Transparență, permeabilitate, accesibilitate. Activități vizibile, deschise tuturor, neîngrădite spațial. Aceste principii, prezente și în stoa, fac posibilă percepția a ceea ce se întâmplă în interior, dublând percepția omului care întâlnește acest spațiu. Invită, atrag expunând ca pe o scenă "poveștile" oamenilor, scenariile lor, care se pot scrie și rescrie într-o multitudine de feluri, totul depinzând de ei și de ideile lor. Acest lucru ne duce la o altă "lecție" importantă, mai actuală, a nedeterminării arhitecturale. Principiu dezbătut încă din 1964, prin conceptul său de Fun Palace, Cedric Price vorbește despre avantajele unui spațiu flexibil, dinamic în privința compartimentărilor, un spațiu pe care oamenii îl pot lua în stăpânire și folosi așa cum poate servi mai bine activităților planificate sau spontane. (Fig. 2)

Transparency, permeability, accessibility. Visible, open to all, spatially unlimited activities. These principles, present in the stoa, make it possible to perceive what is happening in the interior, doubling the perception of the man who encounters this space. Inviting, I appeal to exposing as a stage the "stories" of people, their scenarios, which can be written and rewritten in a variety of ways, all depending on them and their ideas. This leads us to another important "lesson", more current, of architectural indeterminacy. A principle debated back in 1964 by Cedric Price's concept of Fun Palace speaks of the advantages of a flexible, dynamic space for compartments, a space that people can take and use as they can best serve planned or spontaneous activities. (Fig. 2)

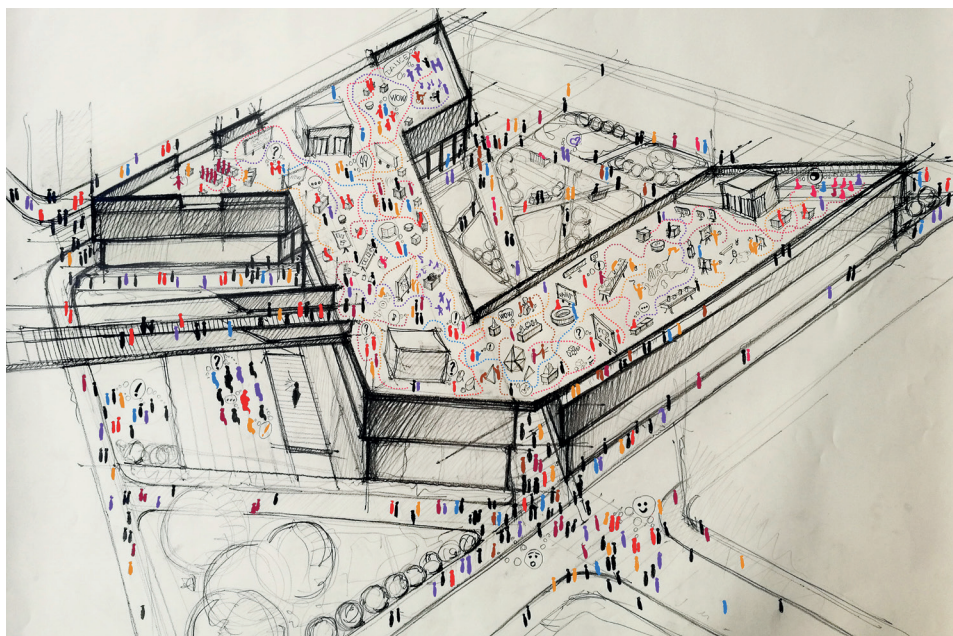

Fig. 2. Schemă conceptuală – Nedeterminarea arhitecturală / Conceptual Sketch – Architectural Indeterminacy

Poate arhitectura ar trebui să lucreze cu nedeterminarea, să genereze posibilitatea, oportunitatea și să proiecteze situații, nu doar spații. Încredere în oameni, încredere în a nu controla totul. Poate că și în acest aspect se poate găsi un răspuns bun.

Nodul Gordian

Cum devin aplicabile lucrurile dezbătute până acum în contextul Bucureștiului? Sau, mai bine zis, unde își găsesc rezolvarea prin prisma ideii de Capitală Culturală? Un centru cultural, un spațiu public care să se adreseze tuturor oamenilor și care să întrețină situații, noi și noi ipostaze ale potențialului relaționării umane, ar trebui să fie o clădire iconică și de impact. Într-o astfel de viziune, o poziționare centrală, în inima Bucureștiului, ar fi o alegere potrivită pentru a exersa Citadela, Informalul și Agora, dar și o bună ocazie de a rezolva o situație complicată a unui sit care ar fi cel mai bine descris drept un adevărat “nod gordian” al orașului. În spatele impresionantului Palat Administrativ al Municipiului București, bordat de Splaiul Independenței. Str. Ing. Radu Elie și Str. Anghel Saligny, se află un sit cu un potențial enorm. (Fig. 3)

În imediata apropiere a Grădinii Cișmigiu, dar și a Parcului Izvor, acesta se poate înscrie parțial în rețeaua de spații verzi, poate fi piesa care conectează acești doi masivi printr-o “anticameră” verde, care ar onora atât intervenția propriu-zisă, cât și Memorialul Holocaustului, situat alături. Într-un fel, ar fi chiar o revendicare, un gest necesar, în amintirea micuțului Parc Brezoianu peste care s-a construit Memorialul.

Un alt aspect important al sitului este poziția față de Lipscani, prin care poate să se ofere străzii istorice un final demn și să reactiveze astfel acest segment neglijat.

Maybe architecture should work with indetermination, generate opportunity, opportunity and design situations, not just spaces. Trust in people, trust not to control everything. Perhaps this is a good answer.

The Gordian Knot

How do things that have been debated so far in the context of Bucharest? Or, more precisely, where do they find their way through the idea of Cultural Capital? A cultural center, a public space that addresses all people, and which maintains situations, new and new hypostases of the potential of human relationship, should be an iconic and impact building.

In such a vision, a central position in the heart of Bucharest would be a good choice for practicing the Citadel, the Informal and the Agora, but also a good opportunity to solve a complicated situation of a site that would be best described as a true “Gordian knot” of the city. Behind the impressive Administration Palace of Bucharest, bordered by Splaiul Independenței. Radu Elie and Anghel Saligny Streets, there is a site with enormous potential. (Fig. 3)

In the immediate proximity of Cismigiu Gardens and Izvor Park, it can be considered as a part of the green grid of the city, it could be the link between these two green poles, as a green “antechamber”, which would honour both the intervention itself and the Holocaust Memorial situated in its vicinity. In a way, it could be a requisition, a necessary gesture, for the remembrance of the small Brezoianu Park, over which the Memorial was built.

Another important aspect of the site is the position towards Lipscani, through which the historic streets can be given a desirable end to reactivate this neglected segment.

However, the real fluidization and exploitation of the position towards the Historic Center and the two parks would be accomplished only by the gesture of "crossing" Dâmbovița, a momentary need felt at the level of pedestrian experience. And the idea of a pedestrian bridge would not be a new gesture, considering that in the immediate vicinity of the site there was once Mihai Vodă Bridge, demolished and never rebuilt.

STOA – Centru de Cultură Urbană

Intenționând să se adreseze cât mai multor utilizatori, STOA va fi un mediu al diferitelor preocupări artistice, sociale și culturale care pot stimula creativ oamenii. Ateliere destinate picturii, sculpturii, scrisului, cititului, dansului, cântatului, conferințelor, performance-urilor de orice fel vor anima o Agora interioară, care, în spiritul Fun Palace-ului, va aduna oameni liberi să facă tot ceea ce simt.

Intervenția imaginează un complex cultural flexibil organizat, cu funcțiuni sugerate, nu impuse, care să permită utilizatorilor să desfășoare activități cu care au venit în minte, dar și care le pot veni pe parcurs. Mai mult, o asemenea clădire ar trebui să fie un semnal, un ecran al experienței interioare, o scenă a culturii oamenilor și a culturii orașului.

Fiecare gest arhitectural ar trebui să servească acestor aspecte, chiar și gestul "trecerii" Dâmboviței. Un pod poate fi mai mult de o "trecere" și poate permite accesul direct în clădire. Poate împrumuta chiar și el din atmosfera interioară, devenind o "cameră urbană", cu propriile ei spații de interacțiune umană, de promenadă și de activități cultural-artistice.

Înspre o și mai sinceră și puternică integrare a sa în ansamblul STOA, podul poate penetra volumul principal și poate ordona spațiul interior, în linii mari, sesizabile, dar nu radicale. Podul poate practica "lecția" porticului, generând acest motiv antic al relaționării, delimitând zone de activitate, devenind filtru, pauză sau chiar scenă de noi activități.

Acest motiv al porticului generat de pod ar rima cu porticul curții interioare, care o completează pe cea a Palatului Administrativ. O imensă grădină, un refugiu verde purtător de diverse activități ale comunității, care, onorat de porticul clădirii, evocă atmosfera vechilor greci, care urmăreau curțile gymnasiumurilor, ale palaestrelor, ale grădinilor ample din refugiu peristilului. (Fig. 4)

STOA – Centre of Urban Culture

Intending to reach as many users as possible, STOA will be an environment of various artistic, social and cultural concerns that can creatively stimulate people. Workshops for painting, sculpture, writing, reading, dancing, singing, conferences, performances of any kind will animate an Inner Agora, which, in the spirit of Fun Palace, will gather people free to do everything they feel.

The intervention imagines an organized, flexible, complex culture with suggested, non-imposed functions that allow users to carry out activities that come to their minds and which can come along. Moreover, such a building should be a signal, a screen of the inner experience, a scene of the people's culture and the culture of the city.

Every architectural gesture should serve these matters, even the gesture of „crossing” the river Dâmbovița. A bridge could be more than a „passing over” and could permit the direct access in the building. It could even borrow some of the interior atmosphere, becoming an „urban chamber”, with its own spaces of human interaction, promenade and cultural-artistic activities. Towards an even more honest and strong integration into the STOA ensemble, the bridge can penetrate the main volume and can order the interior space, in general, noticeable but not radical. The bridge can practice the “lesson” of the porch, generating this ancient motif of the relationship, delimiting areas of activity, filtering, pausing or even setting new activities.

This motif of the portico generated by the bridge would rhyme with the portico of the inner courtyard, which complements that of the Administrative Palace. A huge garden, a green retreat of various community activities, which, honoured by the portico of the building, evokes the atmosphere of the ancient Greeks who followed the courtyards of the gymnasiums, the palaestra, the extensive gardens of the peristyle's refuge. (Fig. 4)

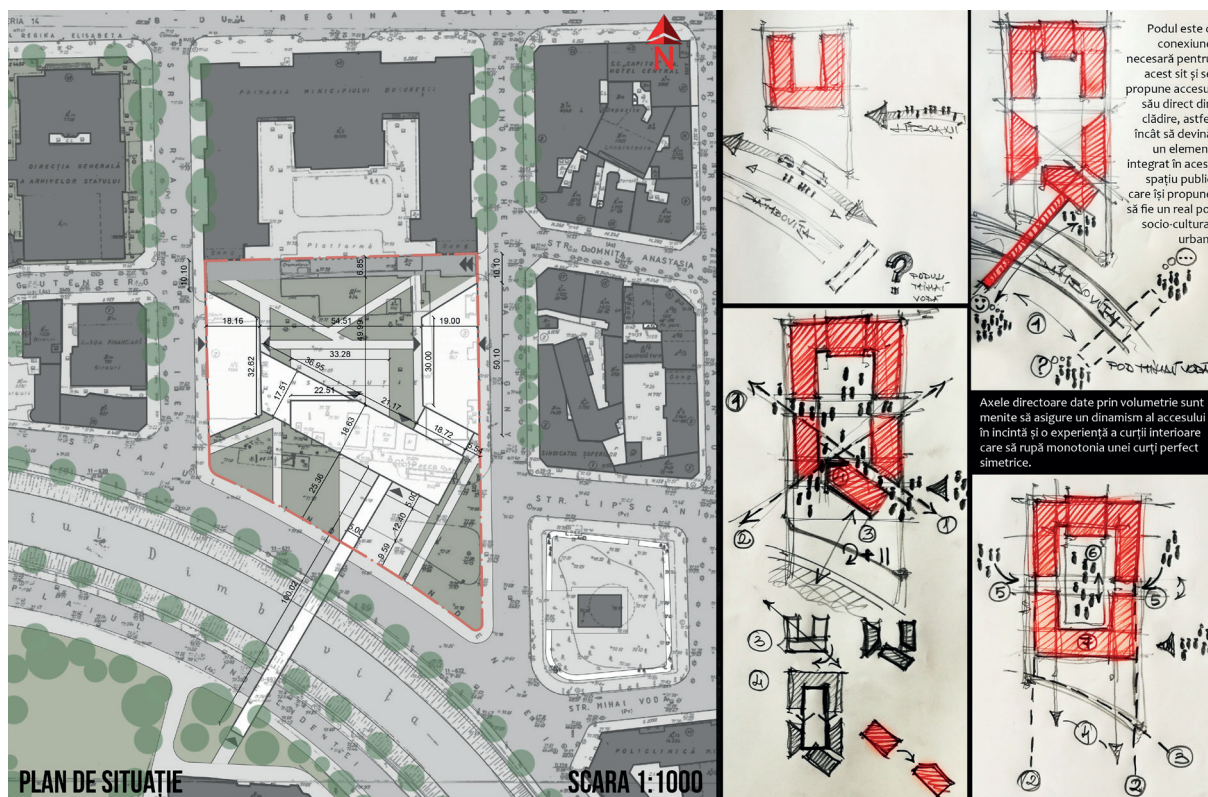

Fig. 4. Plan de situație – Propunere – Scheme explicative / Site Plan – Proposal – Explaining sketches

„Conectivitatea nu este numai o prezență fizică, ci trebuie să fie și vizuală și spirituală. Mai important, necesită o fuziune veritabilă a arhitecturii cu domeniul public, și intervenția creativă a primei în cea de pe urmă pentru a dezvolta dinamica mișcării, relaționării și interacțiunii.”³

3 Yim, R. (2011). Reconnecting Cultures. THE PLAN. 13-27

„Connectivity is not just physical linkage but must also be visual and spiritual. More importantly, it requires a genuine fusion of architecture with the public realm, and the creative intervention of the former in the latter that will serve to enhance the dynamics of movement, encounter and interaction.”³

3 Yim, R. (2011). Reconnecting Cultures. THE PLAN. 13-27

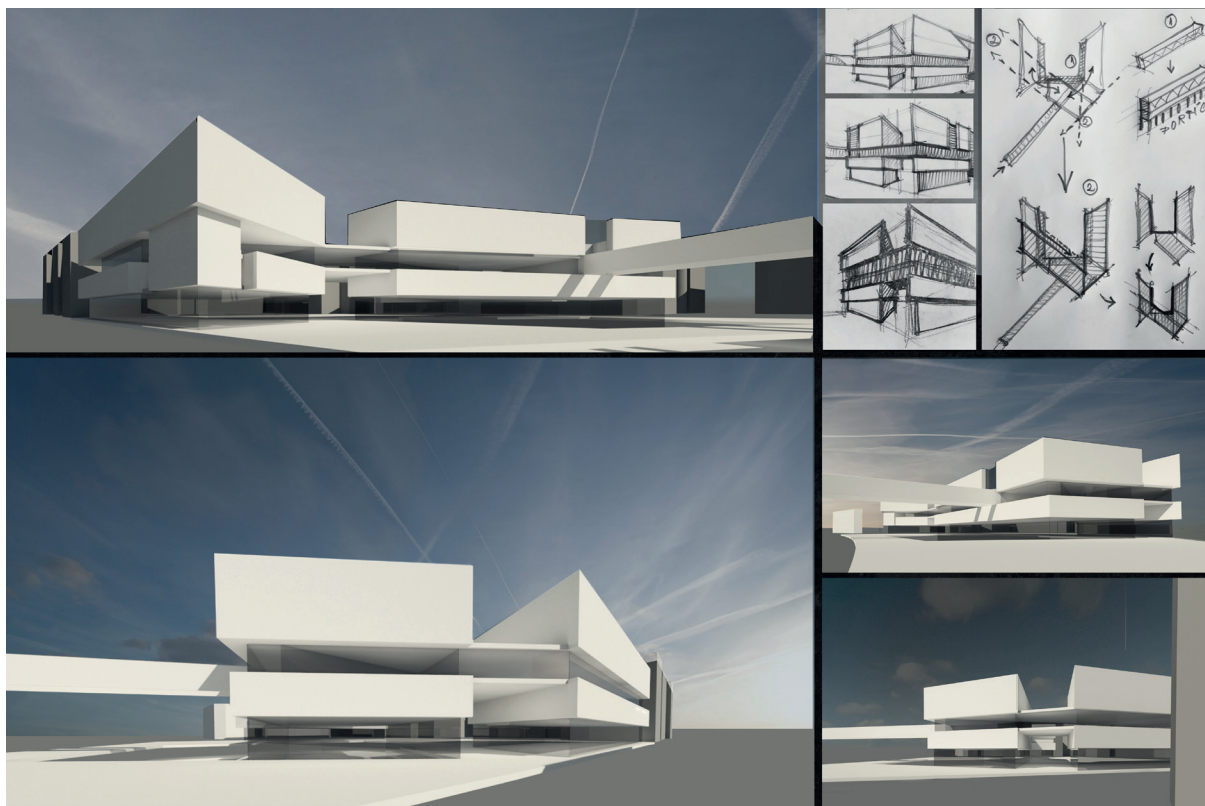

Fig. 5. STOA – Propuneri volumetrice – Scheme explicative /
STOA – Architectural volume proposal – Explaining sketches

Repetițiile unui dans pot duce la o operă pictată. Un vers auzit poate sculpta în piatră. Un tablou poate pune în picioare o conferință spontană. Iar acestea toate pot inspira un visător care pur și simplu se relaxează să ridice condeiul.

Așadar, STOA trebuie să fie un spațiu al semnalelor creative, un loc în care se cultivă acele seturi unice de idealuri, aptitudini și căutări care caracterizează fiecare om și în care acestea pot interacționa. Resursa principală este omul, iar instrumentul acestui loc este motivația personală, izvorâtă din abundența de informații și inspirație caracteristice unui conglomerat de activități culturale.

Miza întregii propuneri constă în această oportunitate creată, aceea de a accesa un "haos creativ", de a genera un spațiu dedicat omului și puterii inspirației, dedicat dinamicii personalității. Țintind să devină un relevant factor de sustenabilitate culturală și găsindu-și o rezolvare în propunerea imaginată, STOA ar fi încă un pas pe drumul lung și neprevăzut al spațiilor publice contemporane. (Fig. 5)

Repetition of a dance can lead to a painted work. A heard verse can be carved in stone. A painting can set up a spontaneous conference. And all this can inspire a dreamer who simply relaxes to lift the pen.

So STOA must be a space of creative signals, a place where one sets of unique sets of ideals, skills and quests that characterize each person and in which they can interact. The main resource is man, and the instrument of this place is personal motivation, stemming from the abundance of information and inspiration characteristic of a conglomerate of cultural activities.

The stake of the whole proposal lies in this opportunity created to access a "creative chaos", to create a space devoted to man and the power of inspiration, dedicated to personality dynamics. By aiming to become a relevant cultural sustainability factor and finding a solution in the imagined proposal, the STOA would be another step on the long and unpredictable road of contemporary public spaces. (Fig. 5)

Bibliografie / Bibliography

De SAINT-EXUPERY, A. (2013). *Citadela*. (Ș. Florea, Trans.). București: RAO
GOLU, M. (2005). *Dinamica personalității*. București: Paideia
Yim, R. (2011). *Reconnecting Cultures. The Plan*. 13-27
POPA, E.M. (2013). *Spații neconvenționale pentru educația artistică non-formală*. București
DIB, C.Z. (1988). *Formal, Non-formal and Informal Education: Concepts/Applicability*. New York
DE BOTTON, A. (2006). *Consolările filosofiei*. București: Editura Curtea Veche

Webografie / Webography

https://en.wikipedia.org/wiki/Platonic_Academy
<https://en.wikipedia.org/wiki/Lyceum>
<https://en.wikipedia.org/wiki/Epicurus>
https://en.wikipedia.org/wiki/Stoa_Poikile
<http://education-2020.wikispaces.com/Connectivism>
<http://education-2020.wikispaces.com/Constructivism>
<https://www.oasejournal.nl/en/Issues/85>